

Důvody opravného prostředku a hlavní argumenty

Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) odůvodňuje svůj opravný prostředek proti uvedenému rozsudku následně.

Soud porušil svými výklady obsaženými v bodech 35 a 36 napadeného rozsudku čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94 tím, že sice uznal označení „EURO“ za údaj o zeměpisném původu výrobků nebo služeb, toto označení ale zároveň posoudil tak, že je vyloučeno ze zápisu jako ochranná známka Společenství jen tehdy, když označení zeměpisného původu je „podstatné“ pro cílový okruh odběratelů, kterým je určena ochranná známka. Toto je v rozporu s jednoznačným zněním uvedeného článku, který bez další kvalifikace vylučuje údaje o zeměpisném původu ze zápisu. Zároveň vyplývá z rozsudku Soudního dvora ze dne 12. února 2004 ve věci C-363/99, že jsou ze zápisu vyloučena všechna označení nebo údaje, které popisují vlastnosti přihlašovaných výrobků nebo služeb, aniž by mělo význam, zda jsou tyto vlastnosti „podstatné“.

Soud porušil svými výklady obsaženými v bodech 36 až 43 napadeného rozsudku čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94 tím, že sice uznal označení „PREMIUM“ za údaj o jakosti, ale zároveň na toto označení odmítl použít uvedené ustanovení. Článek 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94 bez další kvalifikace vylučuje údaje o hodnotě ze zápisu, protože každý z konkurentů přihlašovatele musí mít právo používat údaje o hodnotě, aniž by byl omezen právy třetích osob k ochranné známce na takové údaje. Argument Soudu (bod 39), podle kterého označení jako „PREMIUM“ musí být posuzována (jen) podle čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, je v projednávaném případě nevhodný. Protože označení „PREMIUM“ jako údaj o jakosti spadá již pod čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94, není třeba se dále odvolávat na čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení.

Podle zásad stanovených v rozsudcích Soudního dvora, které jsou uvedeny v bodu 44 napadeného rozhodnutí, je ochranná známka, která se skládá z popisných částí, také popisná jako celek, pokud není stanoveno, že celkové označení má jako celek jiný význam než jeho jednotlivé části. V projednávaném případě je zřejmé, že označení „EUROPREMIUM“ – představující z jazykového hlediska běžné spojení obou částí „EURO“ a „PREMIUM“ – také v této spojitosti neoznačuje nic jiného, než že se u přihlašovatele zboží a služeb jedná o zboží a služby evropského původu s obzvláštní kvalitou.

Z výše uvedených důvodů tedy napadené rozhodnutí představuje porušení čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94, a musí být tedy zrušeno.

(¹) Úř. věst. C 69, s. 14

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozsudkem Østre Landsret ze dne 15. března 2005 ve věci VW-Audi Forhandleforeningen, jednající za Vulcan Silkeborg proti Skandinavisk Motor Co. A/S

(Věc C-125/05)

(2005/C 143/25)

(Jednací jazyk: dánština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla rozsudkem Østre Landsret (Dánsko) ze dne 15. března 2005 ve věci VW-Audi Forhandleforeningen, jednající za Vulcan Silkeborg proti Skandinavisk Motor Co. A/S, který došel kanceláři Soudního dvora dne 17. března 2005, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Østre Landsret žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) Musí být čl. 5 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 1475/95 (¹) ze dne 28. června 1995 o použití čl. 85 odst. 3 Smlouvy na kategorie dohod o distribuci a servisu motorových vozidel („nařízení č. 1475/95 o blokových výjimkách“) vykládán v tom smyslu, že výpověď dohody o distribuci s výpovědní lhůtou jednoho roku dodavatelem vyžaduje uvedení širšího odůvodnění, nežli jen dodavatelův odkaz na toto ustanovení?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku: jaké požadavky mohou být podle práva Společenství kladeny na obsah takového odůvodnění a kdy je takové odůvodnění nezbytné?
- 3) Jaké následky mohou být vyvozeny ze skutečnosti, že odůvodnění nebylo poskytnuto řádně či včas?

4) Musí být čl. 5 odst. 3 nařízení č. 1475/95 o blokových výjimkách vykládán v tom smyslu, že výpověď dohody s distributorem s výpovědní lhůtou jednoho roku musí být uskutečněna na základě návrhu na reorganizaci již vytvořeného dodavatelem?

základě pouhé skutečnosti, že provedení nařízení č. 1400/2002 o blokových výjimkách může, jako takové, vyžadovat důkladnou reorganizaci dodavatelovy distribuční sítě?

5) V případě kladné odpovědi na čtvrtou otázku:

(¹) Úř. věst. L 145, 29.6.1995, s. 25.

Jaké požadavky mohou být podle práva Společenství stanoveny, pokud jde o obsah a formu návrhu na reorganizaci, vytvořeného dodavatelem a kdy musí být tento návrh předložen?

6) V případě kladné odpovědi na čtvrtou otázku:

Musí dodavatel informovat distributora, jehož dohoda je vypovídána, o obsahu návrhu na reorganizaci a pokud tomu tak je, ke kterému okamžiku a v jaké formě?

Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku

(Věc C-127/05)

7) V případě kladné odpovědi na čtvrtou otázku:

(2005/C 143/26)

Jaké jsou následky mohou být vyvozeny ze skutečnosti, že případný návrh na reorganizaci není v souladu s požadavky, které mohou být stanoveny pro jeho formu a obsah?

(Jednací jazyk: angličtina)

8) Z dánské verze čl. 5 odst. 3 nařízení č. 1475/95 o blokových výjimkách vyplývá, že výpověď dohody s distributorem s výpovědní lhůtou jednoho roku předpokládá, že „[...] v případě potřeby zásadní reorganizace celku nebo podstatné části sítě [...]“. Pojem „potřeba“ se nachází ve všech jazykových verzích nařízení č. 1475/95, ale slovo „zásadní“ se nachází pouze ve verzi dánské.

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 21. března 2005 žaloba směřující proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou M.-J. Jonczym a N. Yerrellem, členy právní služby Komise.

Za těchto podmínek:

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

Jaké požadavky mohou být stanoveny, pokud jde o povahu reorganizace, aby byl dodavatel oprávněný vypovědět dohodu s distributorem s výpovědní lhůtou jednoho roku podle čl. 5 odst. 3 nařízení č. 1475/95 o blokových výjimkách?

1. určil, že Spojené království Velké Británie a Severního Irsku tím, že omezilo povinnost zaměstnavatele zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců po všech stránkách spojených s prací na povinnost tak učinit, „je-li to přiměřeným způsobem proveditelné“, porušilo svoje povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 5 odst. 1 a 4 směrnice Rady 89/391/EHS ze dne 12. června 1989 o zavěšení opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci (¹);

9) Je třeba při posuzování otázky, zda jsou podmínky pro to, aby byl dodavatel oprávněný vypovědět smlouvu s výpovědní lhůtou jeden rok podle čl. 5 odst. 3 nařízení č. 1475/95, splněny, přikládat význam případným hospodářským důsledkům, které dodavatel může utrpět, pokud by vypověděl dohodu s distributorem s výpovědní lhůtou dva roky?

2. uložil Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku náhradu nákladů řízení.

10) Kdo nese důkazní břemeno při prokazování splnění podmínek, že dodavatel může vypovědět dohodu s výpovědní lhůtou jednoho roku podle čl. 5 odst. 3 nařízení č. 1475/95 a za jakých podmínek může být tohoto břemena zbaven?

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

11) Musí být čl. 5 odst. 3 nařízení č. 1475/95 o blokových výjimkách vykládán v tom smyslu, že podmínky pro výpověď dohody s výpovědní lhůtou jednoho roku podle tohoto ustanovení dodavatelem mohou být splněny již na

Předmětem žaloby Komise je ustanovení čl. 2 odst. 1 Health and Safety at Work Act 1974 (zákon z roku 1974 o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci), který uvádí, že každý zaměstnavatel je povinen zajistit bezpečnost, ochranu zdraví a blaho všech svých zaměstnanců při práci, „je-li to přiměřeným způsobem proveditelné“. Komise se domnívá, že toto omezení povinnosti zaměstnavatele je neslučitelné s čl. 5 odst. 1 a 4 směrnice 89/391/EHS (dále jen „směrnice“).